

Zpravodaj Klubu kaktusářů Astrophytum Brno

AZET

4/2018

Z činnosti klubu – členské a výborové schůze

Naše podzimní sympóziem

Zlatý Alberto, Chrudim

Společenská kronika

Setkávání a cestování

Kytka čísla: *Hildewintera* od Stanislava Stuchlíka

Letem babím létem...

...a to hodně dlouhým babím létem. A velmi suchým. Ve srážkoměru pavučiny, půda je suchá. Na Přehradě to už jezdí jen kousek, rytíř Veverka musí do Bítýšky suchou nohou. Od vesel se nám vesele práší a někomu i od úst.

Nás ovšem takové prkotiny nemohou rozházet. Stále si děláme jakoby nic. Proháníme záchodem hektolitrů pitné vody, jezdíme auty nadávající na příliš hustý provoz a na nedostatek místa k parkování, kupujeme a v zápětí vyhadzujeme množství jednorázových obalů a vůbec si užíváme mezikrizového blahobytu. Pochvalujeme si nárůst HDP... (Pro ty, kdo ten pojem neznají: – Je to číslo vyjadřující tempo přeměny přírodních zdrojů v odpad.) Žijem si zkrátka jak na zámku, ať to trvá věčně. Po nás potopa.

Coby kaktusářům nám končí letní stagnace. Začínáme se znovu scházet v klubu na schůzích, podzimní část sezóny otevíráme zájezdem, vyrazíme na „výjezdní zasedání“ do Chrudimi. Nechybí tradiční sympóziium v pro nás novém a docela příjemném místě. Chystáme se na zimování svých rostlin.

Ve světě (italské Miláno) i u nás padají mosty, jiné se preventivně zavírají kvůli nevhovujícímu technickému stavu. Divíme se, jak nemožně to kdosi kdysi postavil, že to bez pravidelné kontroly a údržby nechce vydržet na věčné časy. A to dokonce i přesto, že i ty nezarputilejší věčné časy po pár desítkách let skončily.

Je konec října. Končí doba sklizně, přes obvyklé brblání byla letos krásná úroda zejména ovoce. Fouká vítr a konečně vyplachujeme ty pavučiny ze srážkoměru. Někteří už poklizejí své kaktusy do chaloupek. Letos si užily Slunce a tepla. Mezitím se kolem Mexika honí velký vítr se spoustou vody a přináší to hrůzu.

Jo, a taky někdo říkal, že u nás byly volby.

Opět nastává situace, kdy mě začíná silně tlačit čas. Azet už měl být v tiskárně a zatím jej neviděli ani členové výboru. Nepomohlo vzít si dovolenou. Venku je krásně a přece nebudu s přesazováním stromků a přehazováním kompostu a řezáním latí čekat, až mi bude pršet za krk, do cirkulárky a do nářadí. Omlouvám se, jestli to nestihnu. Bohužel mám ve frontě i další dluhy, které čekají na zimu a tím mi uniká i fakturace některých služeb. Hledejte si pomalu nového redaktora. Já jsem už opravdu více pod vládou času Kairos nežli času Chronos. Toho musím, bohužel, respektovat aspoň v několika hlavních věcech, které mě živí. Ještěže kaktusy to venku do půlky listopadu snad nějak vydrží. A kdyby nedejbože ne, aspoň bude příští rok o starost méně.

Záchranou je, že toto číslo je z významné části sestaveno z vašich příspěvků. Těm se snažím dávat přednost. – Byť ani ony se do Azetu nenalepí samy. Mám z toho radost, že píšete a posíláte obrázky. Do příště zbudou na vyplnění přepisy nejzajímavějších přednášek. To už mě snad tolik nebude lákat ven.

Pohoda, hezký den

Josef

Schůze výboru 14. srpna 2018

Schůze na obvyklém místě v řádném termínu netrvala dlouho, budu tedy šetřit místem: Sympóziium, program schůzí, několik dlouhodobých úkolů, pozvání do Prštic na Notosekci, příprava zájezdu a první prázdninové schůze.

Členská schůze 7. září 2018

Po prázdninové přestávce jsme se sešli v obvyklém čase na obvyklém místě v univerzitní posluchárně PF MU na Kotlářské ulici. V atmosféře, kdy si návštěvníci měli stále hodně co vypravovat, zahájil a vedl schůzi předseda Petr Metela. Dozvěděli jsme se, že řady našeho klubu a nejen klubu navždy opustila paní Stejskalová a tichou vzpomínkou jsme uctili její památku. Určitě si většina z nás tuto drobnou čílou paní pamatuje ze schůzí, zájezdů i z výstav kaktusů. Byla nám připomenuta probíhající výstava sukulentů, za níž stojí pan Tomandl a někteří další kaktusáři. Rovněž jako jiná léta nebude v říjnu členská schůze, protože bude sympóziu 6. října v restauraci Hvězda v Brně-Bystrci. Důležitým bodem byly pokyny k zítřejšímu zájezdu a diskuse o možné změně organizace a místa odjezdu v dalších letech. Stanislav Stuchlík připomenul, že Atlas kaktusů letos putuje do tiskárny a asi bude vydán včas. Druhá věc – pozval zájemce na setkání Notosekce v Prsticích. Jak se tam dá dostat, kde to bude, jak to bude probíhat. A nakonec – jako drobná stinná stránka byla zmíněna ztráta dvou rostlin z výstavní expozice. Výbor projedná náhradu postiženým vystavovatelkám.

Do následujícího slosování vstupenek dodali rostliny Milan Kovář a Radimír Knápek.

Hlavní částí schůze byla jako obvykle přednáška. Tentokrát od Jaroslava Bohaty z pražského klubu na téma Fenomén peyotl a současný pohled na rod *Lophophora* Coulther.

Přednášející nejprve poděkoval za pozvání do Brna. Začal dlouhou historií a o svém vztahu k lofofóram. Přednáška byla pojata velmi systematicky a důkladně. Vše začalo kamarádstvím s Vojtěchem Myšákem, který se rodem *Lophophora* zabývá desítky let. Začal za socialismu, kdy byl omezený přístup k semenům a rostlinám. Po převratu v roce 1989 se sám vydal za oceán, aby mohl rostliny poznat a poučeně pěstovat, pozorovat a zkoumat.

Výsledkem 2leté práce byl v roce 2005 Speciál ča sopsisu Kaktusy. Vznikl ve spolupráci s Vojtou a Jardou Šnicrem. Šlo o velmi významnou a hlubokou monografii a posléze vyšly další tři jazykové mutace.

Další kapitolou byl fenomén peyotl. Peyotl je indiánským názvem lofofory. Zabývají se jím odborníci mnoha oblastí zkoumání. Vedle indiánů etnografové, lékaři, farmakologové, narkomané, právníci, kaktusáři, botanikové a ochránci přírody a zákona. Sílu fenoménu dokazuje množství literatury a dokonce vznik novodobé křesťanské sekty The American Native Church.

Zajímavé jsou i důsledky popularity Peyotlu: Zákaz vlastnění v některých zemích, zmatek v názvosloví a spousta literatury k tématům souvisejícím.

Za tím zájmem stojí meskalin. Zajímavé je, že je velmi podobný molekule dopaminu a je jejím prekurzorem. Dopamin je neurohormon, neurotransmiter a je spojován se systémem fungování příjemných vjemů v lidské mysli a je důležitý pro motivaci k různým činnostem.

Zajímavé bylo povídání o účincích meskalinu. Ten působí na srdečně cévní systém, způsobuje pokles krevního tlaku a bradykardii. Taky halucinace, vjemy intenzivních barev,

záblesků, vidění hudby a mluvy, změny tvarů předmětů. Výčet doplňují zvukové halucinace, abnormální vjemy, emoční vzrušení, uměle vyvolaná schizofrenie a vybavování si dávno prožitých událostí. Formou užívání jsou tzv. meskalinové knoflíčky. Byly objeveny i v archeologických nálezích v Texasu. Je to „sušenka“ vyrobená z rostlinného materiálu. Jejich výroba způsobuje významný tlak na populaci rostlin v přírodě.

Rostliny se podle obsahu alkaloidů (sekundárních metabolitů) dají rozdělit do dvou skupin. U té první převládá meskalin. Patří tam rostliny sekce *Williamsiae*, zejména *L. williamsii*. Ve druhé skupině dominuje pelotin. Tam patří sekce *Diffusae*.

Tolik základy chemie, přecházíme k historii: Někdy kolem 37 000 let p. n. l. jsou doloženy meskalinové knoflíky, které používali pro jejich psychotropní účinky původní obyvatelé severní Ameriky. V polovině 16. století přišli první Evropané – misionáři, v polovině 17. století zmiňuje Francisco Hernandez Peyotl zacatecansi a účinky jejího požívání. V roce 1841 popisuje Charles Lemaire *Echinocactus williamsii*, 1845 kníže Salm-Dyck totéž. V roce 1888 se o meskalinové knoflíky zajímají farmaceuté a chemici. Významným rokem je 1894, kdy J. M. Coulther vytváří rod *Lophophora*. Pro nás je významný rok 1925, kdy A. V. Frič popisuje rostliny jako rod *Anhalonium*. Následuje řada dalších botaniků zabývajících se tímto rodem včetně rekombinatorů, mezi nimiž je i náš přednášející.

V přednášce bylo často zmiňováno jméno plzeňského docenta Habermanna, který se tímto rodem hodně zabýval a je jedním z držitelů ceny Zlatý Alberto. Když jsme u osobností, byli mj. ještě vzpomenuťi Rudolf Grym a „náš“ Jan Pechánek coby inspirátor popisu *L. fricii*.

Morfologie je chudá a obtížně slovy popsateľná. Druhy se spíše liší ekologií, životním chováním i vnitřním složením. K rozlišení druhů uvnitř rodu musíme využít i mikroskopické a podpovrchové charakteristiky a kombinace těchto znaků. K nim patří třeba struktura povrchu semen, struktura pylových zrn, obsah alkaloidů, samo- či cizosprašnost, struktura pokožky, DNA a maximální počet žeber (čísla z Fibbonaciovy řady: 5, 8, 13 a 21).

A v druhé půlce (co do času) jsme u botaniky, u konkrétních rostlin. Začínáme mapou Mexika a výskytů jednotlivých druhů. *L. fricii*, *L. diffusa*... Rostlinám v přírodě se ponejvíce daří v polostínu. Rostou na stráních v různých barevných odstínech. Následují další druhy a zmínky o jejich popisech a popisovatelích, nalezištích – samozřejmě doprovázené kvalitními obrázky.

Na závěr se dostalo na několik dotazů našich členů, na něž přednášející odpověděl podle svých znalostí a zkušeností. Myslím, že zájem byl vícestanný, prostě téma zaujalo a přednášející to dovedl velmi dobře podat.

Přednáška nepatřila k nejděším, přesto byla z těch „výživnějších“. Tolik systematicky uspořádaných odborných informací z řady oborů se hned tak nevidí a neslyší.

Zájezd za kaktusy a kaktusáři

V sobotu 8. září – hned po schůzi – jsme se v časně ranní hodině sešli u Janáčkova divadla, abychom se autobusem vydali do světa. Bylo časně ráno, příjemné počasí, na nikoho jsme nemuseli čekat, žádné zdržení. Po rozednění jsme cestou údolím Váhu sledovali slovenskou krajinu, která nám připadala svěžeji a méně zdevastovaná suchem nežli ta naše.

Poměrně brzy jsme přijeli do západoslovenské Žiliny (přesněji do Tepličky nad Váhom). Tam nás přivítal první hostitel **Ján Beliančín**.

Na webu SPK Vrútky se o něm dozvídáme:

Náš Janko patří mezi těch vyvolených, který mali možnost sa dostať až na miesta, kde rastú kaktusy. Zúčastnil sa expedícií do Argentíny a Chile. Keďže je to človek, o ktorom sa dá povedať, že má zelené ruky a zlaté srdce, ukážem Vám niekoľko pohľadov do jeho zbierky a na rastliny. Tiež zaujímavý experiment s výsevom na upravené kamene zo siporexu, travertínu a antukovej zmesi. Všetky vysiate kaktusy patria k tým, čo majú prachové semená. – *Aztekium*, *Blossfeldia*, *Strombocactus* a pod. Každý kameň bol prepravený a umiestnený do záhradníckeho plastového mini skleníka, dostať v záhradkárskych potrebách. Ako je vidieť, darí sa im veľmi dobre, čiže tzv. Fleischerová metóda vo väčšom. Kto ho chce navštíviť, musí sa najskôr dohodnúť po telefóne, ale neobanuje. Janko rád poradí aj pomôže, ak sa dá.

Prochádzaže fotografie z jeho úhľadne upravené zahrady a skleníků nalézám mraky sukulntů, sloupovité kaktusy, hrbaté kameny osázené drobnými kaktusy, množství roubovanců, třeba ariokarpusů na astrofytech, misky s kaktusy ve formě miniskalek, spokojené tváře našich členů odnášejících si zakoupené rostliny, zahradu s altánkem plným občerstvení a naše lidi s vděčností onu pohostinnost přijímající. A zase množství kaktusů, ještě i kvetoucích, důmyslné pohyblivé konstrukce, aby se dalo využít co nejvíce místa ve sklenících, pana domácího nalévajícího jemnou borovičku (značka Koniferum) – jak dlouho už jsem takovou kořaličku nepil – roubovaná bezchlorofylová gymnokalycia, jejichž barvy na ně upozorňují už z daleka. A opět pana domácího v rozhovoru s našimi členy, kterak ukazuje nějaké své rostliny, paní Beliančinovou s naším Standou Stuchlíkem, nejmladší členy naší výpravy a už jsme opět u autobusu chystající se popojet dál.

Skutečně Jan Beliančin jako sympatický hostitel, šikovný pěstitel a zahradkář potvrdil, co o něm napsali jiní. Příjemná návštěva v krásném prostředí skončila, posouváme se dál.

Dalším hostitelem je **Ing. Roman Doubek** v Jakubovanech. I o něm jsem si na stejném webu našel pár slov, která jej představují či charakterizují:

Je to zbierka vybavená na úrovni 21. storočia, na ktorú by mohol byť hrdý každý pestovateľ kaktusov. A nie sú to len kaktusy, perfektné upravené okolie domu, skleníkov a priestoru medzi nimi. Krásne skalky a zaujímavé skalničky, upravená záhrada, skleník plný nádherných paprik, paradajok a zeleniny. Záhony s gigantickými cibulami cca až 2 kg ťažkými. Plány na vystavenie štvrtého skleníka dokumentujú veľkú pracovitost priateľa Ing. Romana Doubeka. Na vykreslenie profilu treba pripomenúť jeho veľkú zbierku motýľov, chrobákov či minerálov a skamenelín. Toto všetko je dobrá zámienka ísť si pozrieť túto zbierku počas cesty po Liptove.

A opět si jdu prohlížet své obrázky: Rozkvetlé grusony, mladá ještěrka na sukulentní misce, dlouhá zahrada zakončená prudkým svahem, terasová zídka porostlá netřesky, velké dozrávající švestky na zahradě, odpočívadlo ve svahu poskládané z plochých kamenů, pražcové strmé schody na horním konci zahrady, obrovský pes, rozkvetlé ocúny, skalka s opunciami, další skalka s miniaturními koniferami, skleníky s venkovními přístřešky, pergola s připraveným občerstvením, obří cibule popisované v převzatém textu výše a i zde to hlavní – spousta kaktusů.

Velká horní místnost by mohla být třeba příjemnou klubovnou pro nikoli malou společnost. I zde je však spousta kaktusů. A hned vedle v menší komůrce mohli někteří z nás nahlédnout na nádherné entomologické sbírky. Je tam zejména exotický hmyz. Nebo je aspoň nejvíce nápadný. Vskutku velkolepé. A vedle havěti rovněž zmíněné minerály a fosílie. Po stěnách olejové obrázky, jestli se nepletu od dcery pana domácího. Výstavka pohárů a ocenění. Kaktusy mnoha druhů, hodně Mexiko.

Vše vzorně upravené a udržované včetně dvorku a celého okolí domu. A při cestě zpět nádherné výhledy do kopců objevujících se v dírách mezi mraky.

Následoval oběd v příjemné hospůdce a přejezd do Spišské Nové Vsi. Vše vycházelo, čas jsme drželi, žádné komplikace a to vše za příjemného počasí a s krásnými výhledy do slovenské krajiny. Co více si můžeme přát?

Ještě nám zbývá navštívit dvě sbírky – dva slovenské kaktusáře. Tím třetím a předposledním byl **Josef Chaloupecký** ve Spišské Nové Vsi. U rodinného domku v upravené zahrádce má nevelký skleník (v porovnání s předchozími). Nepříliš rozsáhlý prostor kolem domu je velmi účelně využit. I zde jsme našli oblíbenou skalku s nejrůznějšími rostlinami, květináče a misky byly všude kolem domu. Ani zde nechybělo drobné pohoštění a byla chvilka na popovídání s majitelem. Nechyběly pochopitelně ani kaktusy v nevelkém skleníku a v pařeništích.

Docela kousek jen stačilo popojet a byli jsme najednou ve Smižanech. Tam na nás u svého domku čekal pan **Milan Štrauch**. Něco mi říká, že i za rok touto dobou se o něm dočteme opět v Azetu. Tož si jej zapamatujte a dávejte pozor.

Vstup do zahrady byl lemován výsadbou dřevin, na různých místech byly k vidění bonsaje různých dřevin a dolní části zahrady vládly ovocné stromy. To svědčí o tom, že hostitel je mnohostranným pěstitel a jako mnohé ostatní jej zdobí příslovecné zelené ruce.

Milan Štrauch pracoval v několika kaktusářských klubech, je organizátorem a propagátorem kaktusářství pod Tatrami. Návštěva u něj byla příjemným zakončením hezkého a úspěšného zájezdu.

Zůstala jen cesta domů s výhledem na Tatry a krásnou slovenskou krajinu. Tu moravskou jsme měli už při stmívání a za tmy. Bylo to daleko a přijeli jsme později, než bývalo obvyklé. I s tím se ovšem dopředu počítalo. Takže nikdo nemusel být zklamaný a ani z pozdějších reakcí zřejmě nebyl. Co jezdíme na zájezdy, nepamatují cestu na tuto stranu. Byla to tedy příjemná inovace, uvědomíme-li si, že jiné sbírky na Moravě a v Čechách jsme navštívili i vícekrát. Když ke všemu připočteme hezké počasí, můžeme být spokojeni. a to hlavní na konec – díky našemu předsedovi Petru Metelovi za organizaci zájezdu.

A co do budoucna: Diskutujeme otázku místa a způsobu odjezdu z Brna a zpět. Vzhledem k omezeným možnostem parkování ve středu města bude zřejmě potřeba stanovit ještě jednu zastávku někde mimo střed, kde je možné parkovat. Takže zase příště. Jak a kam, na to je ještě asi půl roku času.

Schůze výboru 18. září 2018

Hledám v zápisu, o šem jsme to tehdy... Už to vidím. Hlavně příprava sympózia. Vyhodnocení zájezdu – spokojenost, beze ztížeností. Hodnocení minulé schůze – spokojenost i přes monotematicnost. Dozvěděli jsme se o knížce Jiřího Pavlíka o chorobách a škůdcích kaktusů a měli jsme možnost si ji prolistovat. Potvrdila se slova prvních čtenářů, že odborně je zřejmě na výši, zatímco jazykově a řemeslně silně pokulhává. Dozvěděli jsme se i o setkání Notosekce v Prsticích, o němž se ještě dočteme podrobněji. Nakonec jsme poblahopřáli Jiřímu Kolaříkovi k narozeninám a tím skončila oficiální část schůze.

Třicáté zamykání sezóny v Chrudimi 28. září 2018

Na letošní kaktusářskou pouť a výjezdní schůzi brněnského Astrophyta jsem tentokrát jel se ženou a spřáteli. Protože se děti rodí i tehdy, kdy by měla lékařce končit služba, vyjeli a přijeli jsme pozdě. Vyhnuili jsme se návalu na burze, která začíná čím dále, tím dříve. Vstupné bylo tentokrát 40 Kč pro dospělé a 10 Kč pro děti. Areál bývalé Transporty byl zaplněn téměř dokonale, stánky byly i před budovou. Zastavili jsme se u Pavlíčků, zašli jsme do města a po obědě jsme se rozdělili. Já na společenskou akci, na přednášky a zbytek světa se šel kochat městečkem za docela příjemného počasí.

Průběh oficiální či slavnostní části byl obvyklý, jako si pamatujeme z posledních let. Začalo to svižně krátkým úvodem a byla nám promítnuta krátká prezentace dosavadních držitelů výroční ceny československého kaktusářství Zlatý Alberto. Střídal se letopočty a jména s obrázky laureátů.

Hned na to předseda Společnosti českých a slovenských pěstitelů kaktusů a sukulentů Jaroslav Vích se pochválil, že patří mezi pamětníky prvních těchto akcí, které zde probíhaly a že by nebyl tehdy nikdo tušil, že to přeroste do takových rozměrů.

Bez dlouhých řečí a napínání pak předal keramickou kachli s portrétem Vojtěcha Friče a se zlatým plíškem doktoru Rudolfu Slabovi. Není třeba jej příliš představoval, je autorem dvou knih a spousty článků v časopisu Kaktusy a má projetou celou jižní Ameriku.

Ten se pak ujal slova a po poděkování usedl k počítači, odkud pronesl úvodní přednášku sympózia. Jeho velkou srdeční záležitostí je Bolívie, kam se rád vracel. Cílem první návštěvy Ameriky však bylo Mexiko. Záběry v této minipřednášce jsou z posledních čtyř cest, protože dříve fotografoval na diapozitivy a ty sem nezařadil.

Prakticky začal tím, že má na každý snímek čtyři sekundy. Začal v horách, které dosahují až šesti a půl tisíce metrů nad mořem a téměř do pěti tisíc jsou porostlé řídkými lesy. Dá se tam chodit takřka v pantoflích, často tām prší. Zmínil i minerálogické a geologické informace o prostředí. První kaktusy, o nichž mluvil, byly parodie. Dále zmínil *Gymnocalycium armatum* a další parodie, kleistokaktusy, weingartie.

Dále ukázal fotografie domorodců-kečuánců, kteří se dožívají průměrně padesáti let. Nosí malé děti na zádech, protože se obávají nikoli hadů, nýbrž pavouků. Kousnutí od černé vdovy bývá velmi bolestivé. Zajímavé je vidět snímky stejné krajiny s řekou s odstupem půl roku. Řeka je špinavá od splavených částic půdy. Místa se najdou i čistá místa. Tuláci pobývající dlouho v přírodě se ani nemají kde umýt a to je i důvod, proč na své výpravy nepřibírají své ženy. Vyschlými řekami se zase dá docela dobře jezdit autem, když má pohon na všechna kola. Rostou tam i houby skoro stejné jako u nás.

A už jsme u lobivií. Tam je Rudolf ve svém živlu. Podobně jako u sulkorebutií, které následují a posléze se prolínají i s dalšími rody kaktusů. Největší lobvie dorůstají až velikosti fotbalového míče. Nechyběly ani oreocereusy a velikostí úplně opačné blosfeldie na skalních stěnách, kde jsou ideálně chráněny proti okusu zvířaty, a možná i proto pozbyly otrnění.

Následovala smršť rostlin obyčejných i zvláštních, lokality, krajiny...Včil, když si přehrávám záznam bez obrázků a už si z toho moc nepamatuji, pozbývá to pro mě kouzlo. Vnímám hlavně nadšení vypravujícího Zlatého Alberta přerušované zvoněním telefonů. Některé věci si zkouším představit, tamní zeměpis neznaje, jména lokalit mi nic neříkají.

Přednáška je za polovinou, dostáváme se k rebutiím a aylosterám. Mezitím nějaké kleistokaktusy, k tomu gigantické neorajmondie a navíc ve srovnání, jak to tam vypadá v různých ročních dobách. Nechybí ani ukázka jiných sukulentů, jejichž názvy mi nic neříkají. Z další flóry třeba stromy šupina tce, hojně tilandsie a řada dalších rostlin. Mezi rostlinami se mihla ukázka obrovského brouka. Nechyběly ani kytky, které známe i z našich zahrádek a parapetů oken: Verbeny a mučenky.

Přišlo i na ekologii a na výsadbu nepůvodních introdukovaných druhů – blahovičníků a borovic – a na svérázné pojetí ochrany přírody a krajiny. Asi je to tam v tomto ohledu všude téměř stejné.

Z pohledu na zemědělství zaujme hojně pěstování brambor, málo kukuřice. Dobytek paběrkuje na polích. Ze zvířat se vedle koní hojně využívají oslí a muly. Skot je vzácný, protože tam mají málo trávy na krmení. Sem tam se něco volně popásá. A nemůžeme zapomenout ani na hojně lamy.

Nechyběl ani pohled na bydlení – převážně malé vesničky nebo osamělé usedlosti.

Potom návrat k sulkorebutiím. Vývoj tohoto rodu není považován za ukončený, přednášející to vidí tak na polovinu vývoje.

Tempo výkladu poněkud zrychluje, opět smršť rostlin a lokalit. Nestíhám si to vychutnat a tím méně utřídit. Mezi názvy rostlin se mihla i jména pánů Heřtuse a Horáčka, dalších našich kaktusářů, kteří sem jezdí, poznávají a popisují rostliny.

Přednáška byla výživná a spíše odborná. Vůbec nevadilo, že Rudolf malinko přetáhl přidělený čas. Spíše mi chybělo, že – snad ze skromnosti – vynechal životopisné informace o sobě. Rozumím tomu, že vyzdvihl především odbornou stránku svého působení, zatímco té člověčí, osobní, která by se sem velmi hodila, se zde nedostávalo. Alespoň na konci nám ukázal několik snímků ze svých sbírek doma v Tálině, kde jsme jej – pokud si dobře pamatuji – dvakrát navštívili s klubovým zájezdem.

Po kratinké technické přestávce následovala přednáška Igora Drába ze Slovenska o Peru. Žel jsem musel odejít, takže se nedozvíte, o čem to bylo, viděl jsem jen začátek.

Sympóziium bylo však poznamenáno několika nedokonalostmi, které by se tak zkušeným organizátorům nemusely a neměly vůbec přihodit. Prvním kiksem bylo to, že hlavní akt předání Zlatého Alberta se odehrál potmě. Přesněji jen za svitu projektoru. Návštěvníci nic moc neviděli, fotoaparáty měly problémy se zaostřováním. Druhým nepříjemným selháním bylo, že prezentace sestavené z jednotlivých obrázků (aspoň ty první dvě, u nichž jsem byl,) byly zobrazovány-promítány pouze v okně prohlížeče a zbytek plochy rušilo pozadí obrazovky, pracovní plocha. Spočítal jsem si podle fotky, že obrázek zabíral přibližně 51 % plochy. Třetím otravným a rušivým prvkem bylo chování některých návštěvníků. Notorická věc s mobilními telefony. Lidí, kteří si z neuvědomění nebo spíše z bezohlednosti nechávají zapnuté hlasité vyzvánění a někteří z nich se dokonce nestydí během výkladu přednášejícího vyřizovat nahlas své hovory, nebylo málo. Zde mohlo aspoň trochu pomoci připomenutí organizátorů na začátku akce. Jako poslední nedokonalost vidím to, že kachle Zlatého Alberta a pamětní list byly v krabici položeny vzájemně otočené, takže v každém okamžiku byla jedna věc vzhůru nohama. Snad za to mohla nepozornost nebo možná nedostatek světla. Třeba tyto stíny neuškodily na celkovém vyznění této jubilejní akce, paměť je nakonec selektivní a hloupé a nepříjemné věci posléze zapomínáme.

Zájezd – U Beliančinů „pri Žiline“ (první tři řady)

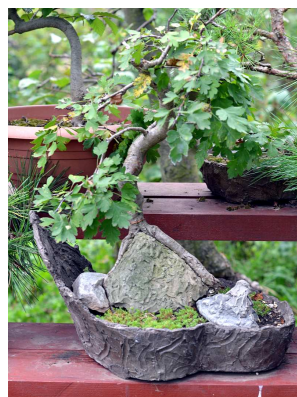
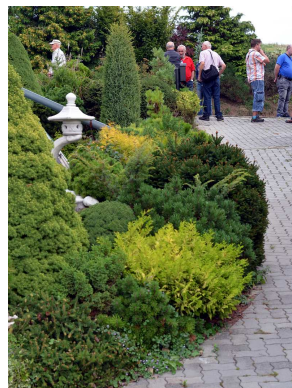
U Doubků v Jakobovanech (předchozí a další řada)

U Chaloupeckých, Spišská Nová Ves (další řady)

U Milana Štraucha, Smižany, Spišská Nová Ves

Snímky Stanislava Stuchlíka z návštěvy Franze Kühhase v Rakousku
Pohled do skleníku a *Matucana herzogiana*

—————
Snímky Jaroslava Kašparovského z návštěvy Jaroslava Krejčířika

Jak už jsem zmínil, nemohl jsem tentokrát zůstat do konce. Alespoň tedy zmíním jména přednášejících a názvy přednášek podle programu:

- Igor Dráb – Peru 2017
- Luboš Hojný – Namibie 2018, Ruacana Falls po dešti
- Jaroslav Vích – Kolumbie – kráska se špatnou pověstí
- Jaroslav Šnicer – Vliv Santa Muerte na transdimenzionální transkripcí v čeledi *Cactaceae*
- Petra Tvrđíková – Román pro kaktusáře
- Karel Pavlíček – Mexické rozinky

Jak to uzavřít... Vydařená akce, krásné počasí, mnoho příležitostí k setkávání, mezinárodní účast, nepřeberné množství rostlin hlavně na burze, příležitost projít si Chrudim – byť tam kolem poledne byly pod náměstím zrovna nějaké policejní manévry – a především připomenutí toho, že podzim nezadržitelně vyzývá k ukončení úspěšné sezóny.

Sympózium 6. října 2018

Na tradiční sympózium došlo tohoto roku poněkud dříve – začátkem měsíce a změnilo se i místo konání. Hledajíc vhodný a nepřilíš nákladný sál poučili jsme se tentokrát od Gymnofilů a zakotvili jsme v restauraci Hvězda v Brně-Bystřci, kousek od místa, kde míváme na jaře výstavu kaktusů. Jak se posléze ukázalo, byla to docela dobrá volba.

Tím končí výčet změn a odlišností, ostatní bylo v obvyklém stylu a duchu, na jaký jsme si zvykli – a k jakému jsme se dopracovali v průběhu posledních let. Otevřeno bylo s dostatečným předstihem, takže byl dostatek času na popovídání s přáteli a třeba i na prohlídku či nákup toho, co nabízelo několik účastníků prodávajících své přebytky. Příjemné bylo i to, že v sále fungovala restaurační obsluha.

Když přišel čas zahájení, chopili se slova předseda Petr Metela a jednatel Radek Čech. Přivítali účastníky, vyložili očekávaný program a sdělili potřebné organizační pokyny. Beze zbytečného zdržování pak předali slovo prvním u přednášejícímu.

Byl jím **Roman Staník** a pustil se do vyprávění o své cestě do Mexika. Na expedici vloni v listopadu se ovšem nevydal sám. Ze jmen dalších účastníků jsem pochytil tato: Milan Zachar, (?), Miloš Krejzlík, Alan ? (z Anglie), Jarda Šnicer, Vojta Myšák, Libor Kunte a Láďa Basovník. Jedním ze členů výpravy měl být původně ještě Karel Pavlíček, kterého nahradil posledně jmenovaný. Expedice měla zálesácký charakter, nic pro dámy.

Začátek nebyl nijak povzbudivý. Šlo o vyprávění o způsobu práce mexických záchranářů ohrožených rostlin, které se pokoušejí přesadit z míst industriálního rozvoje. Bohužel zůstává spíše při snaze, protože přesazené rostliny zhusta odcházejí.

Hned druhý den potkali další československou výpravu a skončilo to bujnou družnou besedou. Z rostlin jsme slyšeli nejprve o turbinicarpusech, ariokarpusech, které byly na podzim vidět, některé i s poupaty. Nechyběly ani kultovní grusony, strombokaktusy, lefofory, neobuxbaumie...

Přestřelky kaktusářskobotanické byly přerušovány informacemi místopisnými, sociologickými, kulinářskými, prostě nejrůznějšími mimotematickými zážitky.

Povídání bylo sice přerušované občasnými výpadky či kolísáním zvuku, dalo se však docela dobře rozumět a pestrý obsah, pěkné obrázky a nadšený či pohodový hlas vytvářely příjemnou atmosféru, prostě poutavý, zajímavý projev.

Zaujala zmínka o tom, že k průzkumu používají dron s kamerkou a podle toho, co se jim ukáže na obrazovce, se rozhodnou, stojí-li za to vydat se někam pěšky.

Jeden z účastníků dokonce fotografoval i pod vodou, dalším zpestřením byli třeba chřestýši a pták hadilov písař.

A znovu rostliny. Astrofyt myriostigmy, tentokrát mnohožebné, epitelanty... A mezitím Jarda Šicer shánějící kulinářské recepty při každé vhodné příležitosti...

Zajímavůstka – na temeni matečné rostliny klíčí vlastní semena. Těžko hádat, jaký bude další osud klíčících rostlinek.

V takovém pestrém i vtipném stylu se nesl i zbytek přednášky. Myslím, že pokoušet se to přepisovat, nemá v tom to případě bez obrázků smysl. Tento typ přednášek se prostě musí vychutnat v originále. Byla to příjemná, zajímavá a pestrá hodina a půl.

Po kratinké přestávce se ke slovu dostal další přednášející – členům našeho klubu rovněž dobře známý kaktusář, sukulentář, cestovatel a obchodník **Pavel Heřtus**. Přednáška nesla název Guatemala – Země tilandsiím zaslíbená. Po dosti známém a často prezentovaném Mexiku se dostáváme do země ne zrovna často navštěvované, očekáváme něco nepříliš známého. Pavel Heřtus se ujímá slova a začíná tím, že nám Guatemala představil. Je to hornatá země ve střední Americe velká asi jako naše země, je však poněkud více zalidněná. Je tam horko a vlhko, rostou tam vedle tilandsií orchideje, kapradiny a další rostliny.

Expedice byla mezinárodní – dva Češi a tři Němci – vesměs odborníci právě na tilandsie. Jeden z nich se živí i tím, že lidem přechovává a uskladňuje rostliny v zimním období a stará se o ně. Lídrem expedice byl Uli Lautner. Je to odborník na tilandsie, některé druhy nesou jeho pojmenování, zajistil dobré zázemí a možnost navštívit zajímavé firmy.

Přílet do Guatemaly vyšel na vánoční dobu. Zažili pěknou atmosféru, výzdobu, symboly. Guatemala City. Návštěvy obchodních firem, představení lidí, které potkali, se kterými jednali.

Cestovatelé bydleli v hlavním městě a podnikali hvězdicové výlety. Bydleli v klidném a pohodlném prostředí. Nepotkali tam nezaměstnanost. Pochvalovali si dostatek kávy, která se tam pěstuje. Taky fazole, banány. Popis jídel. Přivítání. Předání dárků – hlavně rostlin pocházejících odjinud. Půjčení pěkného prostorného auta zajistil hostitel, aby to vyšlo výhodněji. Pěkné cesty, čtyřkolky netřeba. Setkání, společenské záležitosti.

První cesta vedla do jedné z hostitelových zahrad kousek za městem. Dvacet zaměstnanců, kteří se starají o rostliny, na jednoduchých konstrukcích to pěstují, ošetřují chemicky před distribucí – vývozem. Zarážející bylo, že zaměstnanci se ráchají holýma rukama v lázních s insekticidy. Dřevěná pěstírna, rošty, dráty. Množení převážně vegetativní cestou. Je to rychlejší a snadnější. Odnožování se podporuje stříkáním cytokininy. Rostliny jsou pěstovány na svahu, když někdy neprší, zalévají je studniční vodou. Polovinu ploch zabírají matečné rostliny. Rostliny se pěstují na roštech, kde je dostatek proudícího vzduchu, tedy vhodné mikroklima. Rostlinám, když vykvetou, respektive odkvetou, končí jejich životní cyklus. Přesto není dobré je hned vyházovat, často ještě stačí vytvořit odnože.

U Citesových rostlin jsou stanoveny exportní kvóty. Důsledně se to kontroluje, úředníci jsou důkladní a přísní. Šachy s vývozními a dovozními povoleními nejsou ničím, co by podporovalo mezinárodní šíření a prodej těchto rostlin. Navíc nastávají komplikace, když některý z obchodních partnerů nedodá včas patřičné dokumenty. Rostliny pak zůstávají uzavřeny v bednách i několik týdnů a živoří. Navíc metodiky posuzování a rozlišování rostlin a jejich původu (přírodní nebo pěstované) jsou více než pitomé. Vypadalo by to komicky, kdyby to nebylo podloženo zkušeností a zvýrazněno vyprávěním o úřednících – „odbornících“, kteří řídíce se těmi metodikami jsou zapšklými fachidioty bez kouska rozumu, o znalostech a logice nemluvě.

Vyprávění o rostlinách a jejich popisu se v tomto přepisu nedočkáte. Nemám k dispozici obrázky a i kdybych měl, těžko bych to dokázal popsat. Vráťím se aspoň k popisu odvyprávěných cest a věcí, které účastníky expedice potkaly: Druhá pěstirna, spíše na rovině, pěstování na stolech, poněkud lépe vymakaný způsob. Popis a ukázky pěstování, detailní fotografie. Závlahy pomocí rozvodů vody. Stačí napíchnout hadici a kropit. Výsevy – především se jimi množí hybridy. Rostliny nicméně nerostou tak rychle, jak bychom si mohli představovat s ohledem na místní klima.

Další den výprava za mlhy a chladu do oblasti ve výšce 2600 m. Rostou tam (tilandsie) na borovicích a na dubech. Dokonce se dají rostliny koupit od domorodců u cesty.

A i zde máme mimotéma: Tržnice, plodiny, stravování, oblíbené suroviny a oblíbená jídla. Památky v pravlasti Mayů. Otravní pouliční prodavači, smlouvání, krásná výzdoba, dekorace. Zříceniny budov, z některých kostelů zůstala jen přední stěna. Sopečná činnost (sopka El Fuego). Návštěva blízkého okolí činné sopky. Po skončení cesty se doma dozvídají, že ta sopka se pořádně rozkašlala a způsobila velké škody, zničení porostů a smrt lidí. V parku rostou volně kávovníky, jsou tam doma. A opět tilandsie v korunách stromů. Stromy jsou od nich chlupaté. Květenství jsou dlouhá, kvetou průběžně a tilandsie se stávají oblíbenou ozdobou zahrádek a plotů. Kaktusy – fylokaktusy, ripsalisy, křížence. Oblíbené, jdou do módy. Květy nádherné, kytky škaradé. Echeverie, kapradiny, lilkovité... Velmi zachovalé mayské památky, u nás nejsou moc známé. Všude uklizeno, udržované prostředí.

A jdeme hledat rostliny. Vyhlížejí je dalekohledem, lezou s obtížemi po stromech, bez mačety ani krok. Vytoužená *Tillandsia lauteri* – rostlina, která je zajímavá, chtěli si ji opatřit, kvete žlutě a oranžově.

Před koncem přednášky nám Pavel Heřtus představil ještě jednu firmu dodávající rostliny. Dvacet pět let se znali jen z korespondence. Osm zahrad, každá v jiné oblasti. Velká pozornost a péče o zahrady i o návštěvníky. Ukázky balení rostlin před distribucí. Karanténní omezení exportu některých rostlin do Evropy, nárůst cen, nutno pěstovat u nás. Pěstování principiálně stejné jako v první firmě. Čištění, desinfekce. Vyvážejí do celého světa. Mraky rostlin. Vysoká odborná úroveň. Rostliny ve výborném stavu. V jedné pěstírně se dokonce pokoušeli pěstovat kaktusy, přičemž to neznali, zkušeností nemajíce tahali od návštěvníků rozumy, jak se to má správně dělat.

Kácejí borovice chlupaté tilandsiemi, pod stromy rostou houby. Borovice, buky, tilandsií jak naseto.

Poslední obrázky – adventní věnec udělaný z tilandsií. Probouzející se sopka El Fuego. Skupinové foto, loučení...

Po přednášce trvající hodinu a čtvrt byla vyhlášena přestávka na oběd, který většina účastníků měla přímo v sále. Pak se účastníci znovu usadili. Sympóziium pokračovalo přednáškou Jaroslava Chvastka o Africe a Jaroslava Vícha o Kolumbii. Záznamy mám, takže možná příště je doplním včetně fotografií přednášejících.

Protože se již nevešly poslední přednášky, doplním aspoň čísla a vyhonocení, které mi poskytl manželé Čechovi.

Návštěvníci zdaleka i zblízka

Organizace	Počet	Procenta
Bratislava	1	1,35
Brno	57	77,03
Břeclav	1	1,35
Frydek-Místek	1	1,35
Handlová	1	1,35
Hodonín	1	1,35

Jihlava	1	1,35
Ostrava	4	5,41
Praha	1	1,35
Zlín	1	1,35
Host	5	6,76
Celkem	74	100,00

Podle organizací

Podle příslušnosti k organizacím (českých a slovenských bylo deset) bylo rozdělení takové: Brno 57 účastníků (77 %), mimobrněnských 11 (15 %), ze Slovenska dva (necelá 3 %) a jako host je uvedeno 5 návštěvníků, tedy necelých 7 %.

Domáci – hosté

Domácích návštěvníků přišlo 57, což činí 77,03 %. Ostatních bylo 17, což je 22,97 %. Celkem tedy již zmínění 74 návštěvníci.

Meziroční porovnání účasti

Oproti loňským 82 návštěvníkům nás letos přišlo pouze 74, tj. 90,24 %, tedy 10% snížení.

Vyúčtování – Sympóziium 2018

Příjem byl jediný a to z vybraného vstupného, které bylo 50 Kč, tedy 3 500 Kč. Výdaje byly 10 369 Kč, tedy dopláčíme 6 869 Kč.

Vyúčtování – Výstava 2018

Sice se zpožděním, leč přece: Příjmy z prodeje a vstupného daly 69 300 Kč. Výdaje byly 28 635 Kč. Výstava tedy pomohla klubu ke příjmu 40 665 Kč.

Schůze výboru 23. 10. 2018

Sice o týden později, leč jinak jako obvykle se sešel výbor klubu. Vyhodnotili jsme (převážně pochválili) proběhlé sympóziium. Projednali jsme a upřesnili program dalších schůzí a přednášek, Radek Čech přinesl pár zpráv ze zasedání Redakční rady časopisu. Hlavní je, že cena časopisu zůstane beze změny. Rovněž jsme se dozvěděli, že web Společnosti bude mít nového správce místo p. Podešvy.

Hildewintera hybrid „Butterfly“

Už na první pohled upoutá poněkud neobvyklá barva květu, která může napovědět, že jde o hybridní kaktus. Hybrid „Butterfly“ patří do početné skupiny hybridů, u kterých je jedním z rodičů *Hildewintera aureispina*. V případě „Butterfly“ není zcela jasné, kdo byl druhým rodičem, zřejmě to byl některý zástupce rodu *Trichocereus*, jak o tom svědčí velké květy, které dosahují šířky více než 10 cm. Americká firma Mattslandscape – sídlící ve slunné Kalifornii – nabízí rostlinu o délce asi 20 cm za 19,90 dolarů. Já jsem takové peníze platit nemusel, protože jsem si dovezl řízek ze Švýcarska od p. Uebelmana v roce 2001. Označení měla „Butterfly“, k tomu ještě byla značka „K 95“ – možná to bylo nějaké interní značení p. Uebelmana. Od té doby rostlina znatelně narostla. Jedna z odnoží měří více než metr. Odnože se neudrží ve vzpřímené poloze, je nutné je vyvazovat. Hybrid u mne nepatří ke každoročně kvetoucím rostlinám, ale pohled na květy dovoluje na to zapomenout.

Stanislav Stuchlík

Jindřich Drápela – 80 let

Jindra se narodil 11. 9. 1938. Členem Astrophyta je od r. 1962. Široké kaktusářské veřejnosti je znám jako zakladatel firmy Cactus hobby, kterou založil v roce 1992. V roce 1998 mu firma Marterer postavila v Brně první klenutý „skleník“ z ohýbaného polykarbonátu rozměru 12 × 4,6 m. Kdo měl tu možnost tento skleník navštívit, potvrdí, že se jedná o zcela výjimečnou estetickou sbírku nádherně rostlých a vytrněných kulovitých kaktusů, severoamerických i jihoamerických rodů. Kaktus se sebemenší vadou je ze sbírky okamžitě vyrazen.

Jindra se úspěšně věnuje i výsevu kaktusů a pěstování velice kvalitních semenáčků, které v počtu několika stovek vždy velice rychle zmizí na každoroční prodejní výstavě kaktusů. Za úspěchem v pěstování stojí jeho substrát sestávající z písku, rašeliny, agroperlitu, mletého vápence a zeolitu, i když si ho kamarádi dobírají, že co označuje za rašelinu, je ve skutečnosti sušený kravěnc a kobylinec. „Písek“ je pro změnu drcený slepičinec a za „agroperlitem“ se skrývá holubinec. Záhadou zůstává už jen mletý vápenc a zeolit.

A tak Ti Jindro přejí, aby si ty naše legrácky snášel ještě pěknou řádku let a stále Ti chutnalo pivečko v našem úzkém kolektivu.

Rudolf Moulis

Děkuji Rudolfu Moulisovi, lépe bych to nenapsal. Dovolím si tímto se přidat ke gratulantům a doplním pár maličkostí. Tím zmíněným úzkým kolektivem je zřejmě míněna společnost scházející se na čtvrtěných posezeních v Žabovřeské hospodě Tanganika. V této podmnožině Astrophyta se cítím docela příjemně, ač jako snad nejmladší bývám terčem vtípků, že jako (snad) jediný nedůchodce přicházím většinou pozdě. Těším se však na to, že vtípky přestanou přibližně v době, kdy v nadpisu podobného článku o panu Jindřichovi bude devadesátka. A tehdy možná odhalíme, čemu vlastně říká „mletý vápenc“ a „zeolit“.

Na návštěvě u Jandů

Přestože jsem se s manželkou zúčastnil pravidelného zářijového zájezdu za kaktusy, nějak mě to nestačilo. I poslední víkendový den jsem věnoval sukulentním rostlinám, a to návštěvou v Pávově u Jandů. Nebyla to však náhoda. Na Facebooku jsem objevil upoutávku na dny otevřených dveří v Pávově během prvního víkendu v září po oba dva dny od 9.00 do 17.00. Jak jsem se dozvěděl, pořádají Jandovi tuto akci již více let. Proto se lze těšit i na příští rok.

Při příjezdu před dům Jandových nás přivítal přítel Janda, se kterým jsme se odebrali do jeho sbírkového skleníku. Zde jsme se dozvěděli zajímavosti o jednotlivých rostlinách. Viděli jsme zástupce rodu *Trichodiadema*, několik rostlin z čeledi *Asclepiadaceae*, různé kaudexy a pachykauly. Velmi zajímavá byla kvetoucí a po medu vonící *Stapelia flavopurpurea*. Některé z rostlin byly v květináčích, mnoho jich však rostlo ve velmi pěkných miskách.

Po prohlídce sbírky jsme se přesunuli na zahradu, kde nás přivítala paní Jandová, která s manželem sdílí společný koníček. Na zahradě byly rostliny určené na prodej. Část jich byla ve skleníku a část venku na čtyřech stolech. Přestože jsme byli informováni, že jsou téměř vyprodání, rostlin na výběr bylo stále dost.

Při prohlídce prodejních rostlin se k nám na chvíli přidal i přítel Janda a mezi řečí nám přislíbil někdy v budoucnu přednášku v Brně na téma sukulenty jako bonsaje.

Byl jsem zde poprvé a mohu vřele doporučit. Manželé Jandovi jsou velmi příjemní lidé. Lze se od nich dozvědět mnoho zajímavosti. A sbírka stojí určitě za návštěvu.

Takže se můžeme těšit na další rok u Jandů. (Obrázek na poslední stránce.)

Jana a Radek Čechovi

Franz Kühhas, Bruckbach

Při našich cestách s Lubošem Berkou, které podnikáme pravidelně na schůze Internoto, navštěvujeme také sbírky a pamětihodnosti v oblasti, ve které se pořádá schůze, nebo kterou projíždíme. Schůze v roce 2018 byla poněkud netradičně v Rakousku, v posledních letech bývala vždy v Německu. Také v Rakousku jsme měli možnost podívat se do několika sbírek, z nichž bych chtěl dnes představit sbírku Franze Kühhase.

Není to u nás neznámé jméno, připomenu např. jeho návštěvu v Brně spojenou s přednáškou o Peru v roce 2004. Není to neznámé jméno ani při pohledu do literatury, protože po něm bylo popsáno *Gymnocalycium kuehhasii* (2008) a *Lobivia kuehhasii* (2009). A protože jsme měli zájem se s ním setkat, domluvil jsem návštěvu.

Bruckbach, kde F. Kühhas žije, je malé městečko – možná spíše městys. Má zde dům a u něho dva skleníky, jeden velký, druhý menší, k tomu řadu prosklených pařenišť na nohách. Kaktusů je zde spousta, bohužel, ne vždy jsou tak umístěny, jak by si zasloužily. Platí to především o sklenicích, kde jsou kaktusy všude, kde je jen trochu místa, např. i na zemi pod parapety, což v květnu, kdy by mělo být všechno ve vegetaci, není zrovna ideál. Je zde mnoho a mnoho importních rostlin především se západní části Jižní Ameriky. Opravdová všehochoť – *Matucana*, *Hildewintera*,

Neoporteria, *Parodia*, *Copiapoa*, *Tephrocactus* a další zimovzorné kaktusy (v pařeništi), *Sulcorebutia* (část z nich kvetla). Ale rovněž i notokaktusy zde byly, např. *N. rauschii* nebo *N. rechenis*. Řada rostlin měla nádherné trny, např. podívat se na část s parodiemi byl zážitek. Věřím, že tohoto pohledu se dočkají i všichni brněňští členové, protože F. Kühhas je ochoten přijet do Brna a mít zde přednášku. Tak snad to vyjde.

Stanislav Stuchlík

Na návštěvě – stovky, možná tisíce květů

Když mně před několika dny zavolal kolega a kamarád kaktusář p. Ing. Karel Tenk, že nám domluvil návštěvu u jeho bývalého spolupracovníka a kaktusáře p. Jaroslava Krejčířika, byl jsem velmi potěšen.

Jak jsem se z pozdějšího vypravování dověděl, byli nejenom spolupracovníci, ale od samého počátku také kolegové – začínající kaktusáři. Jak už to tak bývá, stačí malá náhoda a je o zábavu na celý život postaráno. Stačilo, aby tihle tehdy ještě mladí pánové šli po městě Brně, kde v dnešním knihkupectví Barvič-Novotný uviděli knihu o kaktusech a bylo rozhodnuto. Jak čas ubíhal, z těchto mladých pánů se stali pánové v letech a velmi zkušená a fundovaná kaktusáři. U kaktusů zůstali oba a doposud je pěstují s láskou a potěšením.

Pan Jaroslav Krejčířik bydlí v rodinné vilce s pěknou, udržovanou zahrádkou v obci nedaleko Židlochovic. Na této zahrádce má dva skleníky. V jednom pěstuje vinnou révu a zeleninu a druhý slouží pro pěstování kaktusů. Tak jako většina z nás i on začínal s druhy, které se daly v tehdejší době sehnat, nebo se semeny, která mu občas někdo dovezl ze zahraničí. Sběrka se pomalu rozrůstala, ale s postupem času v ní začaly dominovat rostliny Mexika, zejména rod *Ariocarpus*. S přibývajícím věkem sběrku pan Krejčířik asi před dvěma roky zredukoval. Ponechal si nějaká astrofyt, koryfanty ale zejména ariokarpusy. Rostliny tohoto rodu byly hlavními, pro něž jsme sběrku navštívili. Už při příchodu ke skleníku bylo z dálky vidět neuvěřitelné množství květů těchto rostlin, které jsou občas a to právem nazývány Králi mezi kaktusy. Nažloutlé květy trigonusů, bílé kvetoucí retususy, fialové fissuratusy, nebo temně fialové kvetoucí agavoidesy, to byla pastva pro moje oči a také pro můj fotoaparát. Není potřeba, abych nádherné rostliny, které ve svoji sbírce pan Krejčířik má, dále popisoval. Však sami nejlépe uvidíte na obrázcích, které jsem v této sbírce pořídil.

Na závěr bych chtěl panu Jaroslavu Krejčířikovi a jeho paní poděkovat za srdečné a milé přivítání a za to, že jsem mohl shlédnout plejádu nádherně kvetoucích a rostoucích rostlin. Oběma přeji hodně zdraví a radosti nejenom s kaktusy.

Jaroslav Kašparovský

www.kaktusy-adenia.wz.cz/kontakt.html

Společenská kronika

I tentokrát děkuji Karlu Kašpárkovi za dodání přehledu o členech, jejichž životopisná data máme k dispozici. V následném stručném přehledu je uvádím a před chvilkou jste se o jedné osobnosti dočetli malinko podrobněji v samostatném článku.

Jubilanti

Jana Boucníková 50 let
Vladimír Brzobohatý 80 let
Lubomír Hrubý 60 let
Oldřich Chloupek 75 let
Ludvík Salát 75 let

Závěrem

Na samý konec cítím potřebu omluvit se vám za velké zdržení. Dopisuji a koriguji obsah čísla, zapisuji si dluhy, co bych měl napsat příště, chci vás naladit na zajímavý dvojčlánek o ferokaktusech od Emila Vašíčka a chci přepsat ještě některé z hezkých a zajímavých přednášek. Kromě toho, bude-li místo, přidám článku o křížanovském kaktusáři Janu Sedláčkovi. Je úsměvné, že je zeměpisně snad mým kaktusářem skoro nejbližším a donedávna jsem o něm nevěděl. Kromě toho je zahradník a pěstitel všeho možného. Navštívil jsem jej a mohu sem dát několik snímků z jeho sbírky a pěstírny.

A úplně nakonec – na konec roku a s blížícím se koncem mého redigování Azetu přeji vám všem radostný nový rok 2019.

Jana Čechová ve skleníku u Jandů

Azet – zpravodaj Klubu kaktusářů Astrophytum Brno – Neprodejné – Redakce, jazyková úprava, sazba: Josef Polách – sazba systémem \TeX s použitím písma Lido – tisk: Tiskárna Indra – vytvořeno s použitím legálního a svobodného softwaru – aniž bylo vědomě ublíženo živým tvorům – v člancích byly opraveny jazykové a typografické chyby, beze změny smyslu sdělení, není-li uvedeno u příspěvku jinak – připomínky, náměty, příspěvky prosím na adresu josef@polach.org